

Al vespre, com en tantes altres ocasions, el veïnat va sentir gran aldarull a casa del Jep.

L'escàndol no va desmerèixer en rès dels anteriors i si alguna diferència hom podia notar-hi, era que els cops i la trencadissa es sentien amb una prodigalitat tant esfereïdora que feien pensar en les batalles més terribles que els havia contat el senyor mestre quant, a ratos perduts en la seva infància, algú dia de tard en tard, havien assistit a l'escola.

L'Angeleta, múrria com ella sola, en sentir-ho va pensar que tantmateix la bonica sort que esperava la Quima amb la ferradura, se l'hi havia tornat «lloca».

***

Eren les sis del mati i la Quima ja escombrava el carrer.

Feinejava tant lleugera que be prou es veia que volia esquivar les mirades de les comares.

Aquelles ni cal dir-ho, avisades per la cridòria de la nit abans, es dalién por poguer xafardejar una miqueta, després de l'inferral batalla lliurada.

Ja va fer prou per manera la mateixa Angeleta d'acostar-s'hi amb qualsevol pretext. Desseguida va poguer veure els efectes que la «tempesta» havia causat a la cara de la veïna. Un senyor nyanyo al front, amb el consegüent ull de vellut, apart d'una col·lecció d'esgarrapades, n'eren l'empremta, tantmateix ben marcada.

— Què havia d'èsser, Angeleta... — deïa la Quima tota compungida.

Anaven a sopar i mentre el Jep tallava el pa, en el fort de la discussió va agafar la ferradura que la Quima havia trobat a la tarda i que, al mostrar-la al seu home havia quedat damunt de la taula, i amb ella li ventà un cop tant fort, que li produí les més importants marques que mai la seva cara havia lluït i que tant bé hom podia constatar.

Però a desgrat de tot, era ben cert tantmateix el que la Quima deïa al retreure-li l'Angeleta la poca sort que la ferradura li havia portat: — Qui sab, si no l'hagués trobada, si en lloc de tirar-me la ferradura, m'hauria partit amb la ganiveta de llescar el pa. A hores d'ara, ahont fóra?

I malgrat tot, la Quima preferia viure.

***

Entre deslerres i deixalles l'Angeleta va reconèixer al cap de pocs dies la ferradura que una tarda li ensenyava tota il·lusionada la Quima.

Trista fi la d'aquella ferradura que havia estat objecte de tantes il·lusions esvaïdes.

***

La vida a càl Parreu havia continuat el mateix de sempre. Escàndol darrera escàndol i renyina darrera renyina. No hi havia remei. El Jep i la Quima s'havien prèns la lluita per la vida massa a la valenta tantmateix, convertint-la en una guerra sense treva. Però...

El que va causar estranyesa a tothom fou precisament la llarga treva que es venia observant en les lluites que tenien lloc abans a càl Parreu.

L'Angeleta explicava a les comares que ja feia vuit dies que no s'havien sentit crits ni soroll. Les altres, admirades, constataven que en efecte elles tampoc havien sentit les lluites acostumades.

I l'extranyesa anà en augment quant després d'una setmana en vingué un altra, i després encara una altra i s'arribà fins a tot el mes amb aquella santa tranquil·litat.

A tots els portals es feien rotllanes; a la plassa tot eren comentaris. L'estranyesa era general i era tanta i tan gran, que el poble vivia hores de commoció. La pau que s'havia establert a càl Parreu havia donat lloc a tants i tant vius comentaris que fins i tot havien causat discussions i acalaments allà on no n'hi havien hagut mai. Alló semblava el mon al revés.

El que causava mes estranyesa era la cara de Pasqües d'en Jep, el qual, esquerp com era fins fà poc, somreïa ara a tothom i passava per els carrerons amb aire triomfal. No era el mateix. Fins i tot anant a la vinya, hi havia qui l'havia sentit cantar i xiular! Què hauria passat a càl Parreu?

Havien transcorregut ja tres mesos... quatre... Les lluites no s'havien repetit ni una sola vegada.

Les comares però, ja tornaven al xiuxieig. Semblava que alguna d'elles creïa haver constatat el motiu de la pau beatífica que, com per art d'encantament, havia devallat a l'abans intranquil·lar dels Parreus.

L'Angeleta, veïna immediata de la Quima, era de les que més fortes s'hi feien. A càl Parreu esperaven quelcom que fins allavors no havien obtingut... A càl Parreu esperaven un infant.

I l'infant vingué amb tota ventura. Un noi, al qual el Jep podria llegar la casa perquè continués el nom, i les unces, perquè augmentés la pila com ho havien fet, ell a desgrat dels crits, i els seus pare i avi, i els de més enllà de l'avi.

Quant la Quima va mostrar l'infant per primera vegada a la seva veïna li digué, recordant-li un epissodi de la seva fins feia poc, disortada vida:

— Quant tingui ús de raó, el primer que li ensenyaré serà que no es fii de la sort de les ferradures. Que les ferradures, Angeleta, fins i tot sense ruc saben tirar guitzes.